

Szám.

K. Mély
 vérkéjé-
 alálának
 kis ol-
 k nagy-
 z egyik
 is hosz-
 levelked
 ajnálom
 özlemé-
 m adha-
 r vagyok
 mlékeid
 val nem
 járnánk
 Igalról
 XXXV
 lte? —
 sz, Adél
 tás után
 e kettő-
 y a tied
 k jár a
 Minden
 s ezen
 rabb föl-
 gyelme-
 Szokoly
 jutalma-
 ét díszes
 te tölem
 an isme-
 Az én kis
 Egy-egy-
 és Wolf-
 Gyuri.
 rajzold s
 rrd meg,
 zia elbe-
 ző nevét
 Az átül-
 e, s ha
 lóm. —
 sorozva,
 rgít. A
 , hanem
 magyar
 oben ve-

KIS LAP

MEGÜTÖTTE! (Lásd a 254. lapon.)

XXXV. kötet, 16. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. október 14-én.

m kissé
 sok gon-
 gy a ki
 levelet

rkalatos
 G. A.

m épület.
 on.

AZ ERDÉSZLAK VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

Ég ugyanazon a napon megtörtént a látogatás és Boriska megmutatta a löszert. Ugy látszott, hogy Bélát nem igen érdekli a dolog, hirtelen el is hívta onnan Boriskát, magyarázza meg, miféle toll az ott a padlásgerendán.

— Az sastoll... az apám lőtt talvaly egy szép sast.

Mihamar ott termett Elek is, mintha most már őt is csak a sastoll érdekelné. De kezét a zsebén tartotta s titkon oda kaesintott Bélának, mintha azt mondaná:

— Most már rendben vagyunk, mehetünk.

Ettől fogva nem maradoztak el többé a játéktól, sétától. És nemcsak vigabbak voltak, mint azelőtt, hanem valami sajátos büszkeség és bátorság is látszott az arcukon. Egyszer azonban meghökkentek, mikor véletlenül meghallották, hogy Imrike, nem látván őket, így szólt Boriskához:

— Már én csak azt mondom, hogy kár volt azt nekik megmutatni, kár volt őket oda vezetni a fiókhoz.

— Ugyan bizony! Már miféle kár lehetne abból, hogy ránéztek arra a csomó golyóra és a lóportartóra? kérde Boriska.

Imrike a vállát vonogatta és nem felelt. Elek és Béla, kik a bokor másik oldalán hallgatóztak, boszusan néztek össze.

— Csak nem gyanitja talán ez a mihaszna kis Imrike, hogy nálunk a puska és töltést is szereztünk hozzá? sugta Béla.

— Ej dehogy! biztatá Elek. Tud is az valami ilyet kitalálni. Hanem bizonyosan megszeppent, mert ő szegény még rá sem mer nézni egy kis puskaporra.

Az nap még egyszer megszeppentek. Mikor este Béla kinyitotta a szekrényt, gyanakodva mondá:

— Ez furcsa... fogadni mertem volna, hogy a puska a jobb sarokban áll... pedig itt áll a balsarokban. Talán valaki kutatgatott itt.

Elek is meghökkent. Ő is ugy emlékezett. De aztán nevetett.

— Roszul emlékszünk. Nem kutatgathatott itt senki, mert a kulcs nálam volt, most adtam a kezedbe. Csak nem volt nyitva a szekrény?

— Nem... be volt csukva.

— Akkor hát nem is tudja más senki, mi van benne. Azért gondoltuk, hogy a jobb sarokban áll, mert először oda támasztottuk. Mikor aztán megtöltöttük, a másik sarokba tettük és nem is ügyeltünk rá. Mindegy is.

Gondosan becsukták a szekrényt és mentek volna még egy kis esti sétára, de nem lehetett, mert nagy zivatar tört ki. Tartott még akkor is, mikor vacsorához ültek, úgy hogy az öreg Dorka majd kiejtette a tálat a kezéből, mikor egy-egy nagyot mennydörgött odakint. A néni mosolyogva inté:

— Ugyan Dorka, ne ijedezzek már annyit. Sokszor mondtam, hogy az hiába való.

— Persze... ne ijedezzek! dörmögé az öreg cseléd. Nem lehet mindenki olyan bátor.

— Igaz a! szolt Elek megfeledkezve a Dorka intéséről. Hiszen a néni a rablókát is kiverte a házból. De szeretném tudni, hogy volt az!

A néni kissé boszusnak látszott.

— Ejnye, az a fecsegő vén Dorka! Még most is azon jár az esze! No, nehogy valami csoda dolgot higyetek, inkább elmondom.

Ennek a fiuk nagyon megörültek, még Imrike is, mert még ő sem hallotta, hogy is történt hát az az eset igazán.

Az erdész né így kezdte beszédét:

— Azt ugyan hiába várjátok, hogy valami rendkívüli historiát fogtok hallani. Nagyon egyszerű történet az és tulajdonképpen nem is olyan, hogy nagyon dicsekednem kellene vele. Jó régen történt az, boldogult jó férjem még élt. De épen akkor nem volt itthon, pár napra elutazott s egyedül voltam a házban az öreg Dorkával, a ki akkor sem volt már fiatal, és egy csöppel sem volt bátrabb mint most. Egy este, mikor dolgainkat elvégeztük, Dorka lefeküdt és bizonyosan már javában aludt, mikor én még olvagattam. Az óra már tizenegyet ütött mikor letettem a könyvet és lefekvésre készültem. A nagy csöndességben ekkor valami kis neszt hallottam a pitvarról. Eleinte nem igen ügyeltem reá, azt hittem, a szél zörgeti valamelyik ajtót vagy ablakot. De aztán megint csak hallottam a neszt, még pedig sokkal világosabban és most már úgy hittem, hogy nem is szél okozza azt, hanem léptek... valaki jár ott kint a pitvarban.

Hideg borzongás futott rajtam végig és nem tagadom egy csöppöt sem, úgy

megijedtem, hogy pár pillanatig mozdulni sem tudtam. Csak lestem, figyeltem és már egészen tisztán hallottam, hogy jár ott valaki, még pedig óvatos, de nehézkes léptekkel. Ez nem lehet Dorka, ez valami idegen, az pedig nem lehet más mint rabló!

Szinte a veriték is kitört rajtam, tusakodva álltam ott. Egyszerre a falra esett a tekintetem s ott megpillantottam a férjem puskáját. Ekkor így szoltam magamban:

— Nem igaz, nem félek. Az volna csak szép dolog, ha egy bátor erdész neje megijedne, mikor puska van a kezében. Lőttem már sokszor, mikor héjját, vércsét kergettem el a csibéimtől. Most is szembe szállok az ellenséggel.

Lekaptam a puskát és láttam, hogy meg van töltve. Aztán hirtelen fölhyítottam az ajtót haragosan kiáltám:

— Ki jár itt?

Nem felelt senki, de a szobából kiáradó világosság mellett jól láttam egy alakot, vagy tiz lépésnyire, a padlásra vezető lépcsőn, kezében valami nagy tárggyal, mely hatalmas doronghoz hasonlított. Még egyszer kiáltottam:

— Ki az? Mit akar? Ha nem felel, lövök!

De már nem is vártam a feleletet, hanem elsütöttem a puskát. A következő pillanatban kétségbeesett kiáltás hallatszott s az alak nagyot zuhanva terült el a földön, elejtve, amit a kezében tartott. Odaszaladtam és legelőször is majd megbotlottam abban az elejtett tárgyban, az pedig nem volt dorong, hanem egy sonka, az én füstölt sonkáim egyike. Az a rabló

pedig nem volt senki más, mint az akkori erdőkerülő, a ki itt lakott a szomszédban, a hol most János lakik. Torkos, tolvaj ember volt; tudtam is ezt róla. A semmire való megéhezett egy kis jó sonkára s mert jól ismerte itt a járást, belopódzott és lopni akart. De bezzeg megkeserülte, mert sebesülten hevert ott a földön. Persze, mikor láttam, kicsoda: mindjárt tudtam hogy kár volt löni, mert ezt az embert amugy is megfoghatom. És hátha agyon löttem! Az már mégis rettenetes volna, — egy sonkáért megölni egy embert!

Most már e miatt ijedtem meg s szaladtam gyertyáért, hogy jobban megvizsgáljam a földön heverő embert. Szinte megörültem, mikor láttam, hogy a golyó csak a lábát érte. Ijedtében, fájdalmában elájult, de lassanként magához tért, csak-hogy aztán megfeküdt néhány hétig a sebet. Szerencsére meggyógyult, nem kellett a lábát levágni s megnyugodhattam, hogy nem okoztam embertársamnak a halálát. Épen nem voltam büszke arra, amit tettem, mert beláttam, hogy amit bátorságnak gondoltam, az csak ijedtség volt, a fegyver pedig nem való annak kezébe, a ki nem tudja nyugodtan és biztosan megítélni, mikor és mit szabad vele tenni.

Eddig volt a történetke s a fiuk egy ideig halgattak. Imrike azt gondolta, hogy igaz, amit anyja mond; de Elek és Béla mást gondoltak s Elek meg is mondta:

— Azért mégis csak nagyon bátor volt a nénike. Mert hátha csakugyan valami veszedelmes rabló lett volna?

— Csakhogy nem volt az s először tudni kellett volna.

Nem sokára lefeküdtek s Imrike hamar édesen aludt is. A két testvér szintén elszunnyadt, de Elek nemsokára fölrezzent és félhangon dörögött:

— Jaj! No! Jó hogy csak álmodtam....

Béla is megszólalt.

— Ébren vagy? Én is fölébredtem... olyan rosztat álmodtam... mintha rablók törtek volna ránk...

— Én is épen affélét álmodtam. Ez bizonyosan attól a históriától van, melyet a néni az este elmesélt.

— Persze! De tudod-e, én csakugyan azt hiszem, hogy a néni mégis nagyon bátor asszony.

— Legalább az volt, csakhogy az már régen volt; azóta megöregedett és most már fél is a puskától. De csitt!.. nem hallasz valamit?

Figyeltek. Az erdő felől csakugyan zaj hallatszott, a száraz ágak recsegtek valakinek léptei allatt.

A két fiu kiugrott az ágyból és izgatottan sietett az ablakhoz. Nem tévedtek. Az éjjeli homályban is jól láthatták, a mint egy sötét alak közeledik az erdő felől, egyenesen a háznak tartva. Ki járhat itt késő éjszaka? Nem járhat jóban, aki ilyenkor az erdőt bújja. Csak rabló, tolvaj kóborol ilyen időben, kivált ezen a félre eső helyen. Itt nem lehet senkinek semmi dolga.

Még azt is láthatták, hogy a rejtélyes ember tart valamit a vállán, vagy puskát, vagy fejszét, bunkós botot. Mit akarhat? Mintha maga is ezen töprengett volna;

mert a
Elek é
mi fog
akar a
egyene

—
A
lanat
ablak

Eza

éjjeli
megr

még p
su

nem a
lak fe

hanem
szoms
felé.

—
mégse
sugta

Akko
ne, it
talál

valót,
nos
nál.

—
tudja
itt va

Elek.
széd
kis l

pedig
ségök
a szo
nem

mert amint a két ház közelébe ért, megállt. Elek és Béla elfojtott lélekzettel lesték, mi fog most következni, melyik oldalról akar a rabló betörni. Egyszerre Elek föl egyenesedett.

— Csak hadd jöjjön, készen várjuk.

A szekrényhez szaladt s egy pilanatulva a töltött puskával termett az ablaknál.

Ezalatt az éjjeli vándor is megmozdult, még pedig lassu léptekkel nem az erdészlak felé indult, hanem János szomszéd háza felé.

— Talán mégsem rabló, sugta Béla. Akkor ide jönne, itt inkább találna rabolni valót, mint János szomszédnál.

— Hátha tudja, hogy mi itt vagyunk és nem mer ide jönni? felelé Elek. És azt is tudja, hogy János szomszéd nincs itthon, csak a felesége és a kis leánya vannak ott a házban, azokkal pedig könnyen elbánhat.

Egy-két percz mulva már semmi kétségök sem volt, hogy rabló készül betörni a szomszédba. Mert a rejtélyes vándor nem ment a ház kapuja felé, hanem oldalt

az alacsony kerítés mellett kémlelődött, nyilván, hogy itt az udvarra jusson és aztán onnan törjön be a házba.

— Most már bizonyos, hogy rabló, sugta Béla. Meglásd, be fog mászni a kerítésen.

— Ott ugyan jó helyre megy! felelé Elek halkán. Ott van az a nagy kutya,

azzal nem igen fog birni. De különben a végső esetben itt vagyunk mi.

Az ablakból, ahol a fiuk álltak, jól át lehetett látni a szomszéd ház alacsonykerítésén, be az udvarra és a házra. És látták is, hogy a rabló fölkapaszkodik a kerítésre egy ugrással bent terem az udvaron.

— No most mindjárt rárohan a kutya!

De nagy meglepetésökre a kutya még nem is ugatott. Hogy lehet az? Hiszen Boriska mindig dicsekedett, hogy milyen éber, derék és bátor állat.

— Oh, tudom én, szólta Elek, hallottam én azt, hogy az ilyen betörők nagyon el tudnak bánni a kutyákkal. Valami mérgezett konzot dobnak oda, a kutya bekapja és rögtön vége van.

KÉNYELMES OLVASÁS. (Lásd a 254. lapon.)

Megsajnálják a szegény hű állatot, de sok idejük nem maradt a sajnálkozásra, mert lesni kellett, mit csinál az a gonosz rabló. Az pedig lassan a ház felé ballagott és amint odaért, az ablakokat kezdte sorra próbálgatni, nincs-e nyitva valamelyik.

— Ott akar belopózni, sugta Elek. Oh a semmirekellő! No de majd megjárja!

Ezzel fölemelte a puskát és célra készen tartotta. Béla elfojtott lélekzettel mondá:

— Amint be akar mászni, rákiáltunk és ha nem engedelmeskedik, akkor lelővöd. De jól célozz!

Szinte lázban voltak a nagy izgatottságtól. Hogy is ne! Ilyen fontos esemény még nem történt velök soha sem.

A rabló pedig, a mint sorra járta az ablakokat, végre csakugyan talált egyet, mely nyitva volt. Mindjárt kapaszkodni kezdett, hogy bebujjék.

— Most itt az ideje, sugta Béla.

Elek fölemelte a puskát s hangosan kiáltá:

— Megállj, te gonosz rabló! Rögtön takarodjál vissza, mert agyon lölek.

A rabló, ki már fent volt az ablakon, meglepetve fordult vissza s meglátta a fiukat. A kezével intett és mondott valamit, de nem lehetett jól érteni. Mintha ilyesmit mondott volna:

— Miféle bolondozás már ez? Menjete aludni!

Elek pedig újra kiáltá:

— Még egyszer és utoljára mondom... egy... kettő... három!

A puska eldőrdült s a lövés dörrenése hatalmasan visszhangzott a csöndes éjben. Mikor a lőpor füstje eloszlott, a

szomszéd ház ablakában nem volt többé senki. Mi történt? Agyonlőtte-é Elek a rablót? Valószínű, mert oly rövid idő alatt el nem futhatott. Bizonyosan ott fekszik véresen az ablak alatt. Most már utána kell nézni.

A két fiu gyorsan magára öltött valami ruhát és kiugrott az alacsony ablakon, aztán egyenesen neki futott a kerítésnek és épen úgy keresztül ugrott, mint az imént a rabló. De mégsem egészen úgy. Mert alighogy a szomszéd udvarban voltak, dühös ugatással rohant feléjük a veszedelmes nagy kutya. Ezt hát a rabló nem ölte meg... talán csak elkábította. Már bizony jó lett volna, ha a kutya még egy kicsit kábult marad, mert bajos vele boldogulni. Elek és Béla csititgatták, nevéen szólitgatták, s a kutya erre meg is állapodott; de azért dühösen ugatott tovább.

— Micsoda bolond állat ez! szölt Elek mérgesen. A rablót beereszti, minket pedig megtámad.

Mozdulni sem mertek onnan a kerítés mellől. Előre nem mehettek a kutya miatt, vissza kapaszkodni pedig nem volt tanácsos, mert a haszontalan állat bizonyosan rájok ront, ha látja, hogy futnak. Most már azt sem tudják, agyon van-e löve az a rabló. A kutya pedig ugatott tovább.

A lövésre, kutya ugatásra fölébredt mindenki a két házban. Legelőször is a János szomszéd házának udvari ajtaja nyílt fel és kezében lámpással kilépett maga János szomszéd. Azon kezdte, hogy a kutyát csitította le.

— Csiba te! Mit lármázol? Ki van ott? Takarodjál a helyedre!

A kutya engedelmeskedett, János gazda pedig a két fiu felé közeledett. Ugyan ekkor elősietett már a felesége és Boriska is, a kerítésen túl pedig már ott álltak az erdészné, meg Imrike és még az öreg Dorka is.

— Az Istenért, János szomszéd, miféle nagy zenebona ez? kérde az erdészné csodálkozva.

— Nem értem én a felét sem, nemzetes asszonyom, felelt János szomszéd. Az imént jöttem haza az erdőből és szokásom szerint nem akartam felzörgetni a feleségemet az álmából, hát erre az ablakon másztam be és ekkor onnan a nemzetes asszonyoméék házából rám lőtt valaki.

Elek és Béla zavartan bámultak egymásra. Hát ők magát a szomszéd gazdát akarták agyon löni rabló gyanánt! Ez pedig folytatta:

— Most meg hallom, hogy a kutyám dühösen ugat, kijövök, hát itt találok a két ifurat. Biz én nem tudom, mit akarhatnak itt. Majd ők talán megmondják.

Ez elől bizony nem lehetett kitérni. Szörnyű módon szégyenkezve, de mégis kénytelenek voltak Elek és Béla mindent elmondani, hogy bár nagy bátorságot mutattak, mégis mennyire féltek, mint kerítették meg a puskát, golyót s mint kerítették János szomszédot gonosz rablónak.

— De hisz ez borzasztó! szólt az erdészné. Ezer szerencse, ti meggondolatlan fiuk, hogy agyon nem lőttétek a jó szomszédot.

— Oh, dehogyan, az nem eshetett meg, szólt vigan Boriska. Arról gondoskodott Imrike urfi.

Most meg mindnyájan Imrike felé fordultak, hogy hát mit csinált?

— Oh, nagyon egyszerű volt az, anyácskám, szólt a derék fiu. Észre vettem, hogy Elek és Béla megkerítették a puskát és meg is töltötték és tudtam, hogy ők nem tudnak jól bánni az ilyen veszedelmes portékával, mert a városban nem sok dolguk van effélével. Attól tartottam, hogy valami bajt csinálnak. A puskát a szekrénybe csukták, de azt a szekrényt kinyitja a másik szekrény kulcsa is. Én hát elővettem a puskát és kivettem a töltésből a golyót, hogy ha lőnek is, ne történjék szerencsétlenség.

Az erdészné megölelte fiát, de még János szomszéd is hálásan kezét szoritott vele.

— Ez már derék dolog volt, talán az életemet mentette meg; mert ha ezek az ifurak nem tudnak is czélozni, véletlenül mégis eltalálhattak volna.

Elek és Béla szégyenkezve nem tudtak egyebet tenni, mint hogy bocsánatot kértek, amit persze meg is kaptak. Aztán mindnyájan haza tértek és lenyugodtak. De lefekvéskor Elek megfogta Imrike kezét és hálásan mondá:

— Köszönettel tartozunk neked, Imrike, és megvalljuk, hogy különb vagy sokkal mint mi. Nem is fogunk többé gúnyolni és nem fogunk azzal hetvenkedni, hogy mennyivel többet tudunk, mert tapasztaltuk, hogy nem elég könyvekből vett tudománnyal kérkedni, hanem tudni kell okosan gondolkozni és a tetteket megfontolni, melyeket véghez viszünk.

UTOLSÓ VIRÁGOK.

HŐ NAPSUGÁR, őszi
este —
Biborral van az ég
festve,
Búcsu fényét önti
rád.
Bár elszállott már a
fecske,
Még nyílik, még nincs
leszedve
Dombtetőn mind a
virág.

*Shogy itt vagyunk ketten együtt:
Jöszte, kis Boriskám, szedjük —
Gonddal hadd kötözzem én!
S már most egész bokrétával
Jó anyáknak adjuk által
Neve szentelt ünnepén.*

FURCSA VILÁG

vagy

*Vad Laczi kalandjai szárazon és vizen,
légben, égben és mindenfelében.*

— Mesés história számos képpel. —

(Folytatás.)

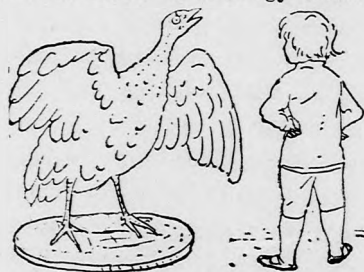

HI TAGADÁS benne, Laczi barátunk nagyon meg volt akadva. És én ezen egy csöppet sem csodálkoztam. Mert nem szoktam valami nagyon dicsérni Vad Laczi barátunkat és néha egy kis kárörömet is érzek, mikor a maga hibájából hinárba kerül; de ami sok, az mégis sok. Én magam sem szerettem volna ott lenni a világ végén, de még ti sem igen tudtatok volna egykönnyen haza találni.

— Csak legalább valami alkalmatoságom volna! töprenkedék Laczi. Mert így gyalogosan haza ballagni!... ez kissé

sokáig fog tartani. Lekopik a lábam, vagy ha az nem, a cipőm bizonyosan. Meztel-láb pedig már épenséggel nem mulatságos vándorolni. Milyen jó annak a vadludnak ott ni... milyen pompásan tud röpdülni! Bizony fölvehetne a hátára.

Nem tudom, Laczi kiáltott-e nagyon, vagy a vadludnak volt igen jó füle, elég az hozzá, hogy a vadlud egyszerre csak ott termett Laczi előtt és így szólt:

— Fölveszlek a hátamra, de ingyen nem. Ha megalkuszunk, felülhetsz.

— Szívesen megalkuszom, csak az a baj, hogy itt most nincsen semmim, amivel fizethetnék.

— Az nem baj. Kifizetsz, mikor haza érünk. Nem kívánok sokat, csak egy tál jó kukoriczát minden napra.

— Azt megkapod. Van az apám magtárában elég, hozok akár egy egész zsákkal is.

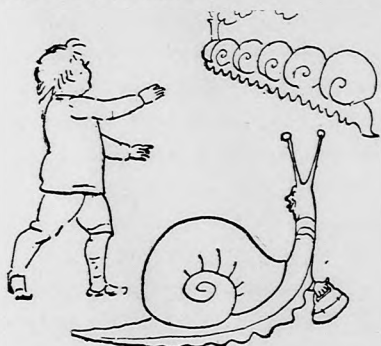
— Így már jól van. Akkor hát ülj fel. Laczi fel is ült, de intette szárnyas táltosát:

— Nagyon magasra ne repülj ám, mert szédülök. És arra röpdülj, a merre legközelebb haza érek, mert különben kitekerem a nyakadat.

— Ohó! Hát te ilyen legény vagy? No akkor inkább csak menj gyalog, mert utoljára még megsütnél peccsenyének.

Lerázta a hátáról Laczit, ki szerencsére talpra esett. Szárnyas lova pedig odább röppent.

— No, ez kár volt, gondoló Laczi. Most már mehetek gyalog. De ni! Mégis csak szerencsém van, nem megyek gyalog. Amott vasuti vonat közeledik, arra ülök fel. Az sokkal kényelmesebb.

Csakugyan jött a vonat, még pedig gyorsvonat, mert csigavonat volt. A felfordult világban pedig a csigavonat jár leggyorsabban. Laczi messziről intett, hogy várják meg, de jó ideig tartott, míg a rettentő gyorsasággal haladó csigavonat meg tudott állni.

Már egészen közel jutott a vonathoz, mikor egy nagy csiga érte utól és megszólította:

— Uraságod szintén a gyorsvonattal akar utazni?

— Természetesen.

— No hát menjünk együtt, aztán kapaszkodjék jól belém. Mert attól tartok, nem bírja ki ezt az utazást.

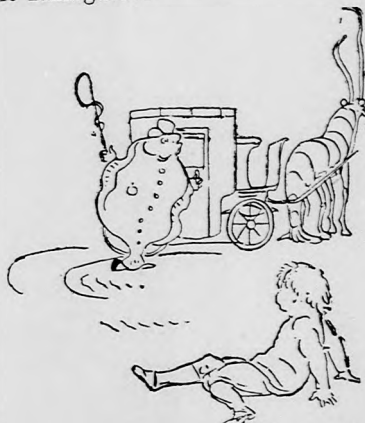
Elérték a vonatot s ekkor látta Laczi, hogy biz ott nincs kocsi, hanem egyik csiga a másikba kapaszkodik, s úgy siklanak gyorsan odább.

— Ez már kissé furcsa. De ha nincs másképp, megpróbálok. Hadd húzzanak, én kapaszkodom fel utolsóknak.

A vonat megindult, még pedig teljes gyorsasággal, árkon-bokron keresztül. Laczi nem volt kocsikerék hogy gurulni tudott volna, s amint villámgyorsasággal vonszolták a földön, mihamar megelégte ezt az utazást.

— Már csak inkább gyalog megyek a magam emberségéből, gondoló s elereszté az utolsó csiga farkát.

Ott maradt fekvé a földön s megint csak meg volt akadva. De ez nem sokáig tartott, mert amint szétnézett, egy furcsa egyfogatu kocsit pillantott meg s a kocsis kínálgatta:

— Tessék beszállani ifuracskám, olcsón haza viszem.

Az a kocsis nagyon hasonlított egy kövér potykához, a ló pedig testvérek közt is beillett volna ráknak. De Laczi nem törődött vele.

— Bánom is én, csak kocsi legyen, mely kereken jár. Ott legalább kényelmesen ülhetek.

Be is ült és megindultak. Eleinte nagyon tetszett a dolog Laczinak, de aztán meghökkent. Nem előre mentek, hanem hátra.

— Hallod-e, kocsis barátom, szólt végre. Így nem jó lesz. Így vissza viztek engem a világ végére, a honnan elindultam.

— Az meglehet, de mi nekünk hátra van előre.

— Köszönöm szépen, akkor nem kocsikázunk együtt. Én már voltam ott, most ti csak menjetek magatok.

Kiugrott a kocsiból és megint csak ott volt, a hol az előbb.

— Az már bizonyos, hogy nem könnyü a világ végéről haza jutni, gondolá. A gyorsvonatjok nagyon rohan, a kocsik hátra megy.

Ekkor egy szelid hang megszólalt a háta mögöt:

— Tessék hát mi hozzánk beszállani.

Hátra pillantott, hát egy olyan vasuti kocsit pillantott meg, minők a városok utcáin járnak a hol lovak huzzák. De

ezt nem ló, hanem két erős birka huzta és egy szelid juh volt a konduktor.

— No, ez már jobb, gondolá Laczi. Ezek engedelmes, szelid jószágok, azt teszik majd, amit parancsolok.

Beült a vagonba és megindultak. Jobbra, balra szelid juhcskák ültek mellette és barátságosan kérdezték, ő is velök tart-e?

— Természetesen. Szeretnék már otthon lenni.

— Otthon? Mi meg onnan jövünk. Reméljük, farkas ur meg lesz velünk elégedve, mindnyájan jó kövérek vagyunk.

— Farkas ur? Hát mit akartok farkas ural?

— Megyünk hozzá, hogy megegyen. Ez az ő kocsija; a ki itt ül, az mind a farkas ur peccenyéje.

— Igazán? Akkor köszönöm a szerencsét, tudok én okosabbat is, mint hogy farkassal etessem meg magamat.

Nem is volt többre kíváncsi, hanem úgy leugrott a kocsiról, hogy szinte bukfenet hányt. Jó szerencséjére még idején talpra ugrott, mert különben elgázolja egy gyorsan vágató omnibusz.

Ez sem olyan omnibusz volt, a melyeket Laczi eddig látott. Két egér volt eléje fogva s mérges arczu kandur volt a kocsis, de hátul szelid képü kis czicza volt a kalauz és így szólt:

— Tessék beszállni, még van üres hely.

— No, nem bánom, még ezt az egyet megpróbálom, gondolá Laczi és beült. Ezek már csak nem lehetnek veszedelmesek, mikor macska és egér együtt vannak.

Beült és kérdé a kalauz-cziczától:

— Ha szabad kérdenem, merre utazunk? Mert én haza szeretnék jutni. Remélem, egy utunk van.

— Természetesen. Aki ide beül, az mind egy uton jár.

— Persze, persze, de azt szeretném tudni, melyik uton jár ez a kocsi?

— Hát az egérkirály elé megyünk. Most itt az egerek az urak és mi vagyunk a szolgák, az egérkirály pedig ítéletet mond mindenkire, a szerint, miként bánt az ő egér-alattvalóival.

— Ez nagyon szép lehet, de nem kérek belőle.

Mert az jutott eszébe, hogy akár-hányszor megkinozott ő is egy-egy szerencsétlen egérkét, mely vigyázatlanul bele-tévedt az egérfogóba. Még bizony most számon kérnék és rossz vége lehetne.

Megint csak kiugrott a kocsiból és így megint csak úgy volt, hogy nem tudta, hogy van.

— Akárkivel indulok, mind olyan helyre akar vinni, mely nem nekem való. Már látom, hogy egymagamnak kell neki

indulnom. Csak olyan messze ne volnék! De mikor érek így haza?

Épen amint javában sopánkodott, egy szép hintót pillantott meg, mely gazda nélkül elhagyottan állt ott. Két szép ló volt eléje fogva s a bakon ott volt még a kocsis ruhája is.

— No, már az bizonyos, hogy ezt elfoglalom. Keresse a gazdája, ha elhagyta.

Bebujt a liberiába, felült és megindította a lovakat. Mivel itt minden foná-

kul ment, nem is az ostor nyelet fogta, hanem az ostor végét s a lovak erre tüzes futásnak eredtek.

— Nagyon jól van, ezt már szeretem, gondolá. Most aztán mehetek a saját kedvem szerint, nem pedig a hova buta birka vagy boszuvágyó egér akar hurcolni.

Egy kis idő múlva azonban mégis aggodalma támadt. Gyorsan haladt, az igaz, de merre? Azt maga sem tudta. Hátha olyan uton megy, a melyen soha sem jut haza?

— Inkább megállok és várok, míg erre kerül valaki, aki utba igazit. Akkor

aztán mihamar haza érek az én tüzes lovaimmal.

Meghuzta a gyeplőt, meg akarta állítani a lovakat, de azok nem álltak meg, csak rohantak tovább. És minél inkább megakarta őket állítani, annál szilajabban futottak, mignem egyszerre nagyot zökent a kocsi egy kőben és Laczi kipotytyant a földre, a lovak pedig tovább ragad-

ták a felfordult kocsit. Mihamar el is tűntek végképen.

Ez bizony kemény zuhanás volt, Laczi barátunk csak úgy hempergett a földön s könyökét, térdét ugyancsak oda ütötte. Da ezzel nem törődött volna, megeseett efféle ő rajta már sokszor. Inkább sajnálta azt, hogy a gyönyörű fogata cserben hagyta. Kiáltozott is torka szakadtából a tüzes lovak után, de azok nem álltak meg. Vége lett a kényeskedő kocsizásnak. Utoljára sem maradt más hátra, mint talpra állani. Már ez így nem jól volt sehogysem, kivált mikor a térde és könyöke is sajgott a nagy eséstől.

— És nincsen senki, a ki csak egy kicsit is segítene, mondá bosszusan.

Épen egy nagy légy dongott a feje körül és barátságosan megszólalt:

— Én bizony segítenék, de nem tudok mivel, mert arra mégis gyöngé vagyok, hogy a hátamra vegyelek. De várj

csak, legalább rendbe hozlak, mert csunyán meghemperegtél a porban.

A jószívű dongó leszállt a földre és szárnyaival szépen lekefélté Laczinak a kabátjáról a port. Laczi, az igazat megvallva, ezt nem valami sokra vette, de nem akarta rontani a jó dongó kedvét, hát csak ráhagyta.

— Nagyon szép tőled, kedves dongó, hogy ezzel segítsz rajtam. De mégis jobb szeretném, ha utba igazitanál, merre induljak.

— Nincs annál könnyebb, felelé a dongó. Táncolj jobbra, aztán balra, ha pedig ezt meguntad, hát előre, aztán hátra. Én így szoktam és soha sincs bajom.

Mindjárt meg is mutatta, hogy szokta. Felröppent, keringett jobbra-balra, előre-hátra s végre eltűnt.

— Ez a tanács nem valami pompás tanács, gondolá Laczi. De hát egy ostoba dongótól nem telik több.

Indult volna odább, de még előbb kalapját kellett megkeresni, mert a nagy esésben elvesztette. Amint körül nézege-

tett, egy nyájas szunyog szeliden döngicsélve hozta már eléje.

— Egy kalapot találtam, talán épen a tied.

— Az ám, épen azt kerestem. Köszönöm, kedves szunyog pajtás; látom több eszed van mint annak az ostoba dongónak.

— Meghizsem azt. Azért hogy ő vastagabb, nem sok van a fejében.

— Hát a te kis fejedből kitelnék-e jó tanács, kogy miképp jussak innen odább? Gyalogolni nem szeretek, a kocsikkal meg nem volt szerencsém.

— Akkor hát röpdülnöd kell.

— Igen ám, de nem tudok, mert nincs szárnyam.

— Az nem baj itt mi nálunk. Üljetek föl egy szárnyas lóra. Épen itt jön egy derék tálto.

— Fel is ülök, csak megálljon.

A tálto megállt és Laczi felugrott a hátára.

— Ez csakugyan a legjobb. Kezemben a kantár, arra felé vezetem, a merre akarom.

Csakhogy a tálto másképp gondolkodott. Meg is mondta:

— Ne rángasd a kantárt, mert azt nem szeretem. Arra megyek, a merre nekem tetszik.

— Ohó barátocskám, az nem jó volna. Arra kell menned, a merre leghamarább haza jutok.

Erre megbokrosodott a szárnyas paripa és úgy hánykolódott, hogy Laczi alig birt rajta megülni. A kalapja le is röpült és félnie kellett, hogy maga is leröpül a magasból.

— Inkább jószántamból szállok le gondolás a mint egyszer a föld közelében voltak, hirtelen leugrott. Egy gyikocskára nevetve mondá:

— Nem ér az semmit ott fönt fizikádozni, ugy-e? Mi itt lent sokkal biztonságban nyargalásunk.

— Biz igaz a! Ne volnál csak olyan kicsiny, mindjárt a te hátadra ülnék, mondá Laczi.

— Ha csak az a kívánságod, elviszlek én szívesen. Elbirok én egy akkora legényt, milyen te vagy.

Laczi nem kínáltatta magát, hanem fölült a gyikocska hátára. Ez nem volt

ugyan valami kényelmes ülés, mert a lábait föl kellett huzni, hogy a földet ne ériék. No de legalább attól nem kellett félnie, hogy ha lebukik, magasról esik.

— Csakhogy eltaláltam végre az igazit, gondolá. Ez a gyikocska bizonyosan haza visz, egyenesen a kertünkbe.

(Folytatása következik.)

MEGÜTÖTTE !

(Képpel a czimlapon.)

VÉREM lázad, szívem dobban!...
Ó, te kegyetlen leány!
Boszudat hogy lehűteni
Nem röstelled Ilonán!

Vendéged is, rokonod is,
S beteges is a szegény!...
Hogy testvéred vagyok, Emma,
Lelkemből szégyenlem én!

Mert ügyesebb a játékban,
Csalással vádoltad őt;
S mert e vádra vére forrott,
Rá emelled az ütőt.

Rá emelled s megütötted!
Ó!... De nem! Inkább megyek,
Nehogy én is nyerssé váljak,
S hozzád hasonló legyek!

S hogy nem bántlak: Ilonának,
A sértettnek köszönöd;
Kérlel, ne büntessem azt, ki
Durva kézzel rá ütött;

S ha nem öltél ki magadból
Minden gyöngéd érzetet:
Menj, s a bánás könnyeivel
Mosd le, mosd le szégyened!

KÉNYELMES OLVASÁS.

(Képpel a 245. lapon.)

EG a nyáron történt, még pedig a nyárnak egy forró napján, hogy Birike ott üldögélt a kényelmes kerti karos székben. Nem mozdult volna onnan egy vak cziczáért, olyan jól érezte ott magát. Hogy is ne, mikor ez volt a kedvencz helye és mégis csak ritkán juthatott hozzá. Mert ha papa, mama itthon vannak, akkor őket illeti a kényelmes szék.

De most nincs itthon egyik sem, berándultak a városba, mely csak egy jó sétányira volt. Magukkal vitték az öreg szakácsnét is, de Birike otthon maradt.

— Nagyon nagy a hőség, szólt a mama, te maradj itthon, Birikém. Én sem mennék, de sok bevásárolni valóm van, ugyancsak tele lesz a Jutka kosara.

— Oh, elbirom én, szólt a hü öreg cseléd. Máskor is megjártam már a várost.

— De nem ilyen forró napon. No, majd csak boldogulunk. Te pedig, Birike,

ne szaladgálj a napon, hanem ülj le valahol a hűvösre és olvasgass.

Ezt nem is kellett mondani Birikének. Nagyon szerette ő a kényelmeskedést és ha csak szerét tehette, lustálkodott. Most is csak addig járt, míg kedvére való helyet talált. Mihamar rá akadt a kényelmes karos székre.

— Ide ülök, itt nagyon jó lesz, gondoló. Előhozom a mesés könyveimet és pompásan elüldögélek itt estig.

Elő is hozta a képes könyvét s kedvére olvasgatott. Ugy elmerült bele, hogy észre sem vette, mennyi idő mulhatott már el.

Épen közepén volt egy érdekes mesének, mikor Csupi jelent meg előtte. Csupi pedig nem volt senki más, mint az ő ügyes, okos kis kutyájok. Birike rá sem hederített. Tudta, hogy Csupi elki-sérte az öreg szakácsnét a városba. Ha most itt van, hát jele, hogy már haza tértek. Nem törődik vele.

De Csupi mintha azt akarta volna, hogy figyeljen reá. Nyugtalanul állt meg előtte, egyet-kettőt csahintott, aztán fájdalmasan vinnyogott.

— Ugyan ne alkalmatlankodjál, kiáltott rá Birike. Menj!

Csupi nem ment, sőt még közelebbugrott és nyugtalanul járt-kelt Birike körül. Még a ruháját is meg-megfogdosta. Ez feltűnt volna akárkinek, de Birike most nem akart ügyelni semmire és senkire. No persze, majd engedi magát zavartatni kényelmes ülésében, kellemes olvasásában! S mikor Csupi még mindig nem tágitott, Birike haragosan rivált reá:

— Takarodjál, ha mondom! Azt szeretnéd, tudom, hogy futkossunk, de én bizony nem mozdulok. Nagyon jó nekem itt.

Mikor Tupi látta, hogy Birike semmikép sem akar mozdulni, hirtelen megfordult és elszaladt. A kis leány pedig nem gondolt vele tovább. Föl sem tekintett a könyvből, mert különben látta volna, hogy a Zsuzsi szolgáló sietve megy valahová, még pedig úgy, hogy Csupi vezeti.

Ugy volt az valóban, Csupi vezette Zsuzsit. Mikor Csupi látta, hogy Birike nem mozdul, elszaladt és a tornácra Zsuzsihoz futott. Itt is épen olyan nyugtalan szűkülést vitt véghez.

— No mi kell, te bolondos kutya? kérde Zsuzsi nevetve.

Azt persze Csupi nem tudta megmondani, csak újra kezdte a maga módja szerint, hol ugatott, hol vinnyogott, megindult, mintha el akarna szaladni, de ismét visszatért és szinte könyörgőleg nézett Zsuzsira.

— Ez jelent valamit, valami baj történt valahol s ez az okos kutya segítséget kér.

És mert Zsuzsi nem volt se kényelmes, se közönyös mások iránt, hanem gondolkozott azon, amit látott, tehát így okoskodott:

— Ez a kutya talán azt akarja, hogy velem menjek. Megpróbálok.

Abba hagyta a dolgát és megindult.

— No Csupi, hát mit akarsz? Menjünk valahová?

Amint a kutya látta, hogy Zsuzsi megindul utána, azonnal vígabban

ugatott és megfordulva, kifelé indult a kapun. E közben pedig minduntalan vissza nézett, hogy Zsuzsi követi-e. Követte és rövid idő alatt eljutottak az országut egy helyére, a hol Csupi megállt. És ott az árokban jajgatva, mozdulatlanul feküdt az öreg szakácsné.

Hamar megmagyarázta, mi történt. A nehéz kosarat cipelve megbotlott egy nagy kőben és elesett, még pedig oly szerencsétlenül, hogy kificzamította a lábát, legurult az árokba és nem tudott megmozdulni. Kétségbe esett, mit tegyen — mikor észre vette, hogy ott van mellette a hü okos Csupi. Így szólott hozzá:

— Csupi, menj haza, ugass, talán megérti valaki.

És a hü állat jól elvégezte dolgát.

Természetesen rögtön segítséget hívtak, haza vitték a sérültet és ott az orvos rendbesozta a kificzamított lábat.

Birike is persze meghallotta mi történt és senki sem tudja miért, de nagyon elpirult. Ő maga tudta, mert nagyon röstelte, hogy nem ő volt az, ki segítségül sietett. Emlékezett most már Csupi furcsa viseletére, melyet ő még könnyebben megérthetett volna, mint a tanulatlan Zsuzsi. Igen, ha lusta nem lett volna, ha nem sajnálta volna feláldozni kényelmét. De még gondolni sem akart egyébre, mint magára. Így aztán más végezte a jótettet, melyet ő végezhetett volna.

Annyira megröstelte, hogy végre is elmondta a mamának, őszintén megvallva, hogy bántja a lelkiismeret.

— Bánthat is, mert kényelmeskedésből rest voltál csak gondolni is arra, hogy

jót tehetnél. Okulj belőle jövőre és tedd jóvá azzal, hogy soha sem esel többé a jóra való restség bünébe.

BETÜREJTVÉNY.

m	o o o o o o
I	D
I S T	

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. kötet 14-ik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

Vörösmarty
ölebecske
rikoltás
özönviz
sertés
madár
alma
rom
te
y.

Helyesen fejtették meg: Uferbach Gizella, Schlieszer Fanni, Posztóczky Margit, Fisch Ernő, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Tisza Lajos, Margalit Jenő.

A »Kis Lap« XXXV. köt. 12-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtését utólag beküldték: br. Nyáry Margit, Sonnenfeld Teréz és Fannika, Steiner Etelka és Pál.

A »KIS LAP« XXXV. köt. 14-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Buda.

Helyesen fejtették meg: Kenessey Nelli, Dörögdi Antal, M. Jerney Margit, John Gyula, Weisz Ella és Imre, Pollák Alfréd, Fisch Ernő, Schlieszer Fanny, Tisza Lajos, Schwartz Áron, Weisz Miksa.

